

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 43/2016
26.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.Ц., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.Ц., адвоката С.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.358/14 од 17.04.2015. године и Вишег суда у Лесковцу Кж 273/15 од 25.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.Ц., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.358/14 од 17.04.2015. године и Вишег суда у Лесковцу Кж 273/15 од 25.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К бр.358/14 од 17.04.2015. године окривљени Т.Ц. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде и одређено да уколико је не плати суд ће исту извршити тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом обавезан је окривљени Т.Ц. да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 80.410,00 динара као и да оштећеном малолетном М.С. на име трошкова кривичног поступка плати износ од 196.625,00 динара, а суду на име паушала износ од 7.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Наведеном пресудом према окривљеном Т.Ц. изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 5 месеци, сходно члану 297. став 5. КЗ, док је оштећени малолетни М.С. са оцем као

законским заступником ради остваривања одштетно правног захтева упућен на парницу сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж 273/15 од 25.08.2015. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног Т.Ц. а пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.358/14 од 17.04.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Т.Ц., адвокат С.Ђ., јер је побијаним пресудама повређено људско право и слобода осуђеног које је зајемчено Уставом у члану 32. став 1. као и Конвенцијом о заштити људских права и основних слобода у члану 6, због повреде Закона о кривичном поступку из члана 193. до 199. ЗКП (чиме се указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП) и због тога што је донета незаконита одлука о забрани управљања моторним возилом „Б“ категорије, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је одраго седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2. и 3. овог закона мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Т.Ц. навођењем као разлога за подношење захтева повреде чланова 193. до 199. ЗКП, чиме се указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, само формално означава повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП – због којих је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се оне састоје, већ суштински у образложењу захтева оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама, наводи да суд није требало да досуди пун износ накнаде трошкова пуномоћнику оштећеног, као и да су код обрачуна трошкова, скривљене трошкове морала сносити лица која су их проузроковала у смислу члана 236. став 1. ЗКП.

Како је, дакле у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, на чињенична утврђења судова, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Т.Ц. у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног Т.Ц. у захтеву указује да је побијаним пресудама повређена одредба члана 32. став 1. Устава Републике Србије као и члан 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних ослобода.

Бранилац окривљеног Т.Ц., Врховном касационом суду није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којима су утвређене повреде на које се у захтеву бранилац позива, а како је то прописано чланом 484. ЗКП, па је Врховни касациони суд и у том делу захтев оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**